

## Arrest

**nr. 79 170 van 13 april 2012  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 mei 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.2. Op 29 september 2011 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk.

1.3. Intussen diende verzoekster op 2 augustus 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 7 november 2011 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster nam op 28 december 2011 kennis van deze beslissing.

1.5. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten – Model B*

*In uitvoering van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 07/11/2011, wordt aan [A. W. U.] (V) geboren te [...] (Nigeria (Bondsrepubliek)), op [...], van NIGERIA (BONDSREPUBLIEK) nationaliteit, verblijvend: [...], het bevel gegeven om uiterlijk op 27.01.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenie, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).*

*REDEN VAN DE BESLISSING:*

*• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1, 10 van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt: *“Enig middel: Schending van artikel 3 EVRM, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel. De bestreden beslissing zoals hieronder blijkt is in strijd met de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Deze beslissing houdt tevens geen rekening met het evenredigheidsbeginsel. Volgens de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens mag niemand onderworpen worden aan foltering of onmenselijke behandeling. Aangezien het ontbreken van medische voorzieningen en opvang in het land van herkomst van de zieke vreemdeling een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens kan opleveren. In die zin besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk dat de verwijdering van een ernstig zieke onderdaan van het Caraïbische eiland St. Kitts in strijd is met de bepalingen van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens. Het Hof hield hierbij rekening met de ernst van de ziekte en de onmogelijkheid voor de betrokkene om toegang te krijgen tot medische zorgen in zijn land van herkomst. “Given the fundamental importance of Article 3 in the Convention system, the court must reserve to itself sufficient flexibility to address the application of that Article in other contexts which might arise. It is not therefore prevented from scrutinizing an applicant’s claim under Article 3 where the source of the risk of proscribed treatment in the receiving country stems from factors which cannot engage either directly or indirectly the responsibility of the public authorities of that country, or which, taken alone, do not in themselves infringe the standards of that Article. To limit the application of Article 3 in this manner would be to undermine the absolute character of its protection. In any such contexts, however, the court must subject all the circumstances surrounding the case to a rigorous scrutiny, especially the applicants personal situation in the expelling State.” Verzoekster in casu is sedert geruime tijd ernstig ziek. Uit het gedetailleerd medisch attest van Dr. FOKOUAMOUAFO Celestin blijkt dat verzoekster aan de volgende aandoeningen lijdt:*

- Ovalaire massa thv rechter nier*
- Leverkysten*
- Fibromyoma*
- Spastisch colon*

*Er is geen discussie over het feit dat voormelde aandoeningen zeer ernstig zijn. Verzoekster moet zich volgens de dokter regelmatig laten opvolgen teneinde de complicatie te vermijden. Verzoekster dient een ingreep te ondergaan teneinde de voormelde kysten en Fibromen te laten verwijderen. De medische toestand van verzoekster veroorzaakt zowel fysisch als psychische ondraagbare tijd. Uit echografie van haar Abdomen op 23/03/2011 is het volgende gebleken: Bij dit onderzoek vinden wij in het kleine bekken geen vrij vocht. Wel aanwezigheid van een fibromyoma met een diameter van 41 x 36 mm ter hoogte van het corpus uteri meer naar pos tenor uitbreidend maar ook eveneens deels in het cavum uteri gelegen. Drukgevoeligheid op rechter en linker colon, Vermoedelijk wat spastisch colon*

*enfaecale impactie. De lever is homogeen. Aanwezigheid van een galsteen met een diameter van 16 mm ter hoogte van de hals van de galblaas gelegen. In de lever aanwezigheid van een grote levercyste, benigne van aspect, met een diameter van 38 mm centraal in de rechter leverlobus. Ter hoogte van de bovenpool van de linker nier komt een ovulaire massa voor die ons inziens niet cystisch is maar een vast aspect vertoont. (Stuk 4) Uit al het voorgaande blijkt duidelijk dat de medische situatie van verzoekster ernstig is zodat ze beschermd dient te worden. Met betrekking tot de financiële en sociale situatie van verzoekster in haar land van herkomst dient gepreciseerde te worden dat verzoekster geen familie meer heeft die voor haar in Nigeria kan zorgen. Financieel zit ze ook in een zeer zwakke positie. Ze woont sedert geruime tijd in België en zijn banden met Nigeria werden hierdoor verbroken. Gelet op haar medisch toestand, zal ze ook zeer moeilijk kunnen werken om geld te verdienen. De medische kosten van verzoekster zijn zonder de tussenkomst van de verzekering of een andere sociale zekerheidssysteem niet te betalen. Het is algemeen geweten dat dergelijk systeem in Nigeria niet bestaat. In geval van terugkeer naar haar land van herkomst zal verzoekster ongetwijfeld onderworpen zal worden aan onmenselijke behandeling. Volgens het evenredigheidsbeginsel dient de overheid ervoor te zorgen dat de lasten of nadelige gevolgen van haar beslissing voor de burger met zwaarder zijn dan het algemeen belang van die beslissing. De bestreden beslissing werd genomen door een administratieve overheid zodat de algemeen beginselen van behoorlijk bestuur toegepast kunnen worden. De verwerende partij heeft een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker gegeven hoewel verzoekster ernstig ziek is. De ernst van haar medische situatie blijkt duidelijk uit het medisch rapporten haar dokter. De door de verwerende partij genomen beslissing is dan kennelijk onredelijk en onevenredig met het nadeel dat dit voor verzoekster veroorzaakt, namelijk de onmogelijke toegang tot medische behandeling. Deze verwijdering zal verzoekster in de onmogelijkheid stellen om terug naar België te komen, waar zij ondertussen verzorgd wordt. Men zou van een redelijke overheid verwachten dat zij de aanwezigheid van verzoekster in het grondgebied duidt. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel alsmede het redelijkheidsbeginsel schendt.”*

2.2. De kritiek van verzoekster komt er in essentie op neer dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden doordat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aan haar een bevel heeft afgeleverd om het grondgebied te verlaten, nadat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk. Verzoekster betoogt dat haar medische situatie duidelijk ernstig is, zodat zij beschermd dient te worden. Verzoekster meent dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst ongetwijfeld zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Gelet op haar ernstige ziekte stelt verzoekster dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geen bevel om het grondgebied te verlaten had mogen afleveren.

2.3. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn EHRM 27 mei 2008, grote Kamer. N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren.

2.4. De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

2.5. Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoekster eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader

van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM.

2.6. Artikel 7, lid 1, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten:*

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.”*

2.7. In zoverre verzoekster opwerpt dat de verwijdering van het grondgebied haar in de onmogelijkheid zal stellen om nog terug te keren naar België, wordt vastgesteld dat verzoeksters vage en louter hypothetische beschouwingen niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.8. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden afgeleverd. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is niet gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC